

2) jeżeli podróż służbowa trwa dłużej niż dobę, za każdą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości, a za niepełną, ale rozpoczętą dobę:

- a) do 8 godzin — przysługuje połowa diety,
- b) ponad 8 godzin — przysługuje dieta w pełnej wysokości.

5. Dieta nie przysługuje za czas delegowania do miejscowości zamieszkania pracownika.

§ 4. 1. Środek transportu właściwy do odbycia podróży służbowej określa kierownik zakładu pracy w poleceniu wyjazdu służbowego.

2. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje cenę biletu określonego środka transportu, z uwzględnieniem przysługującej pracownikowi ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga ta przysługuje.

3. Na wniosek pracownika kierownik zakładu pracy może wyrazić zgodę na przejazd, w podróży służbowej, pojazdem samochodowym stanowiącym własność pracownika. W takim przypadku pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu według stawek określonych w przepisach w sprawie używania pojazdów samochodowych do celów służbowych.

§ 5. Za każdą rozpoczętą dobę pobytu w podróży służbowej pracownikowi przysługuje ryczałt na pokrycie kosztów dojazdów środkami komunikacji miejscowej (miejskiej) w wysokości 10% diety.

§ 6. 1. Za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem.

2. Pracownikowi, który w czasie podróży służbowej nie korzystał z noclegu w służbowym pokoju gościnnym lub nie przedłożył rachunku z kwatery prywatnej bądź z hotelu, przysługuje ryczałt za każdy nocleg w wysokości 150% diety.

3. Prawo do zwrotu kosztów za nocleg lub ryczałtu za nocleg nie przysługuje za czas przejazdu wagonem sy-

pialnym, a także jeżeli kierownik zakładu pracy uzna, że pracownik ma możliwość codziennego powrotu do miejscowości zamieszkania.

§ 7. 1. Pracownikowi przebywającemu w podróży służbowej trwającej co najmniej 10 dni przysługuje prawo do przejazdu do miejscowości zamieszkania w dniu wolnym od pracy, na koszt zakładu pracy.

2. Za przejazd do miejscowości zamieszkania i z powrotem przysługuje zwrot kosztów przejazdu środkiem transportu określonym przez kierownika zakładu pracy.

3. Za czas pobytu w miejscowości zamieszkania nie przysługują diety ani zwrot kosztów noclegu (ryczałtu za nocleg).

§ 8. Pracownikowi, którego obowiązki służbowe polegają na częstych wyjazdach na obszar przydzielonego mu rejonu działania, kierownik zakładu pracy może ustalić, za zgodą pracownika — z uwzględnieniem zasad wynikających z uchwały — ryczałt miesięczny obejmujący ogólną kwotę należności za określoną liczbę dni podróży służbowych w miesiącu.

§ 9. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 90 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1973 r. w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju (Monitor Polski z 1981 r. Nr 14, poz. 106, z 1982 r. Nr 4, poz. 12, z 1984 r. Nr 2, poz. 12, z 1986 r. Nr 7, poz. 48, z 1987 r. Nr 9, poz. 82 i z 1988 r. Nr 3, poz. 21),
- 2) uchwała nr 83 Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1976 r. w sprawie zasad pokrywania kosztów podróży służbowych na obszarze gminy, zmieniona uchwałą nr 64 z dnia 8 maja 1987 r.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *M. F. Rakowski*

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 lutego 1989 r.

w sprawie przedłużenia terminu płatności I raty łącznego zobowiązania pieniężnego w 1989 r., pobieranego od rolników.

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268,

z 1985 r. Nr 12, poz. 50 i z 1988 r. Nr 41, poz. 325) zarządza się, co następuje:

§ 1. Termin płatności I raty łącznego zobowiązania

pieniężnego pobieranego od rolników, określony w § 1¹ pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 31 grudnia 1984 r. w sprawie płatności łącznego zobowiązania, pięcioletniego, podatku rolnego od dochodów z działów specjalnych produkcji rolnej oraz funduszu gminnego i funduszu

miejskiego (Dz. U. z 1985 r. Nr 4, poz. 16), przedłuża się do dnia 31 marca 1989 r.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. W. Lewandowski

46

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU

z dnia 4 lutego 1989 r.

w sprawie dysponowania mocą urządzeń energetycznych przyłączonych do wspólnej sieci elektroenergetycznej.

Na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 października 1987 r. o utworzeniu Wspólnoty Energetyki i Węgla Brunatnego (Dz. U. Nr 33, poz. 184) w związku z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96, z 1987 r. Nr 33, poz. 180 i z 1988 r. Nr 19, poz. 132) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) urządzeniach energetycznych — rozumie się przez to urządzenia techniczne służące do przetwarzania paliw lub energii na energię elektryczną lub do przetwarzania energii elektrycznej na energię innego rodzaju lub o zmienionych parametrach oraz do przesyłania energii elektrycznej albo zużywające energię elektryczną,
- 2) instalacjach energetycznych — rozumie się przez to zespoły urządzeń energetycznych, wraz z układami połączeń między nimi,
- 3) wspólnej sieci — rozumie się przez to wspólną sieć elektroenergetyczną, to jest takie urządzenia techniczne, które służą do przesyłania energii elektrycznej do więcej niż jednego odbiorcy i pozostają w zarządzie przedsiębiorstw państwowych oraz innych państwowych jednostek organizacyjnych zgrupowanych we Wspólnocie Energetyki i Węgla Brunatnego lub innych jednostek gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej oraz osób fizycznych i innych podmiotów.

§ 2. Przepisy zarządzenia nie dotyczą urządzeń i instalacji energetycznych:

- 1) służących do przetwarzania paliw lub energii na energię elektryczną o mocy do 0,1 MW,
- 2) zużywających energię elektryczną, nie wyznaczonych do wyłączenia na czas niezbędny do ochrony wspólnej sieci, w razie awarii w tej sieci, lub do ograniczenia poboru mocy i energii elektrycznej stosownie do obowiązujących ograniczeń.

§ 3. Wspólnota Energetyki i Węgla Brunatnego, zwana dalej „Wspólnotą”, w zakresie dysponowania mocą urządzeń energetycznych przyłączonych do wspólnej sieci elektroenergetycznej:

- 1) ustala programy pracy i operatywnie kieruje pracą urządzeń i instalacji energetycznych, a zwłaszcza:
 - a) programuje i kieruje ich pracą w sposób zapewniający niezawodną dostawę energii elektrycznej odbiorcom przy najniższych kosztach eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych,
 - b) programuje i kieruje ich współpracą z urządzeniami i instalacjami energetycznymi na obszarach innych państw, zgodnie z umowami międzynarodowymi obowiązującymi w tym zakresie,
 - c) udziela zezwoleń na ich włączanie do pracy oraz na wyłączenie do remontu lub rezerwy,
 - d) reguluje wytwarzanie mocy elektrycznej oraz częstotliwość i napięcie prądu we wspólnej sieci,
 - e) nadzoruje likwidację zakłóceń i awarii we wspólnej sieci,
- 2) wydaje decyzje o wyłączeniu, na czas niezbędny do ochrony pracy wspólnej sieci, wybranych odborników energii elektrycznej, których rodzaje i zasady wyłączenia zostaną uzgodnione z odbiorcą,
- 3) ustala wielkości poboru mocy i energii elektrycznej przez odbiorców stosownie do obowiązujących ograniczeń, a także w razie awarii we wspólnej sieci.

§ 4. Traci moc zarządzenie Ministra Energetyki i Energii Atomowej z dnia 4 maja 1977 r. w sprawie dysponowania mocą urządzeń elektroenergetycznych w krajowym systemie elektroenergetycznym (Monitor Polski Nr 12, poz. 72).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Przemysłu: w z. Z. Miedziarek